

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 9

1. MAJ 1934

83. AARGANG

MODERS DAG.

Af Ældste Orson B. West.

Atter er et Aar svundet, siden vi sidst fejrede Moders Dag. Vi er meget glade for, at denne Dag er blevet en tilbagevendende Begivenhed i Den danske Mission.

Vi Mennesker er meget tilbøjelige til at glemme det virkeligt store for det, som kun synes at være stort. Vi hædrer og ærer store Forretningsmænd, i det hele taget saakaldte »store Mænd«. Det Menneske, der forstaar at omgive sig med en vis Glorie, vinder ofte Menneskenes Bifald og Beundring. Men undertiden er det kun Bluff. Et klassisk Eksempel derpaa er Adam Homo, Hovedpersonen i Paludan-Müllers vidunderlige Digterværk af samme Navn. Han opnaaede alt, hvad han kunde i denne Verden. Hæder, Ære og Berømmelse blev ham til Del. Digtet slutter med disse Ord:

Her hviler Adam Homo med den blide Aand,
Baron, Gehejmeraad, Ridder af det hvide Baand.

Han var et typisk Eksempel paa det, mindre dybt tænkende Mennesker kalder »stor«. Naturligvis findes der utallige virkelig store Mænd, der har fortjent dette Navn for deres uvurderlige Indsats for Menneskeheden.

Der er eet Menneske, som vi er tilbøjelige til at glemme, og det er *Moder*. Og hvorfor? Fordi Moder vel nok er det mest

selvopofrende Væsen paa Jorden; og det Menneske, der paa denne Maade er i Stand til at ofre sig, glemmes ofte, fordi det tilsyneladende ikke ser ud af saa meget. Thi hun udfører ikke saa iøjnefaldende Bedrifter, som for Eksempel Historiens Helte har udført. Moder fylder sit daglige Liv med Kærlighedsgerninger, som vi mange Gange ikke agter paa. En virkelig Moder er sikkert det Menneske, der kommer vort store Ideal nærmest: At elske vor Næste som os selv.

Mange Gange skorter det paa Bornenes Forstaaelse og Paa-skønnelse af Moderens Arbejde og Opofrelse. Naar man først er kommet bort fra Hjemmet og dets gode Indflydelse, er det, at man rigtig skønner paa sin Moder og naturligvis ogsaa paa sin Fader. For var der nogen til at vaage over hvert Skridt, man tog; nu maa vi altid »staa paa egne Ben«. Men en Moders Indflydelse over sit Barn glemmes aldrig.

Lad vi unge i Den danske og norske Mission paaskonne og ære vore Mødre paa denne vor Moders Dag — og gore det til en daglig Vane. Det allersmukkeste Bevis, vi kan give Moder.

Det er sandt, som der staar skrevet:

»Moders Navn er en himmelsk Lyd.«

DEN DANSKE MISSION.

AALBORG DISTRIKTS FORAARSKONFERENCE.

Aalborg Distrikts Foraarskonference indledes med en god Koncert Fredag Aften den 13. April.

Om Søndagen begyndtes der Kl. 9 med Afholdelse af Præstedomsmode under Missionspræsidentens Ledelse. Der var 22 Brødre til Stede ved dette Mode.

Kl. 10 fortsattes med offentligt Mode. Forskellige Emner behandlede af Præstedømmets Medlemmer.

Kl. 14 afholdt Den kvindelige Hjelpeforening sin Konference, hvor mange Søstre talte opmuntrende til de forsamlede.

Kl. 19 afholdtes Søndagens sidste Mode. Aftenens første Taler var Distriktspræsident Christian Nielsen, der talte over Emnet: »Kan Mennesket frelses af Naade alene?« Søster Rachel S. Larsen talte over: »Sidste Dages Hellige Kvinders Betydning for Kirken og Hjemmet«. Aftenens sidste Taler var Missionspræsident Holger M. Larsen, der behandlede Emnet: »Præstedømmets Ansvar i at forkynde Evangeliet«.

Om Eftermiddagen blev der tillagt Kirken 7 Medlemmer ved Daab. Alle Moder var godt besøgt, og en god Aand gjorde sig gældende.

FORAARSKONFERENCEN I ESBJERG.

Konferencen tog sin Begyndelse Sondag Formiddag Kl. 9 med et Præstedomsmode, der var under Ledelse af Missionspræsident Holger M. Larsen. Flere af Brodrene stillede Spørgsmaal, der besvaredes tilfredsstillende, hvorefter Præsident Larsen gav Raad og Instruktioner til Præstedømmet.

Konferencens første officielle Mode afholdtes Kl. 10. Model lededes af Præsident Owen M. Christensen. Forskellige Medlemmer af Præstedømmet talte over udvalgte Emner. Til Afveksling spillede Missionær Calvin B. Jolley en Violinsolo. Præsident Holger M. Larsen og Søster Rachel S. Larsen talte over gode udvalgte Emner.

Kl. 14 afholdtes Den kvindelige Hjælpeforenings Konference under Ledelse af Præsidentinden, Søster Kathrine Nielsen. Forskellige Sostre havde Lejlighed til at tale til de tilstedeværende. Søster Rachel S. Larsen talte opmuntrende til Søskende. Missionspræsidenten foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner.

Kl. 19 blev der afholdt et udmærket offentligt Mode, der lededes af Distriktspræsident Owen M. Christensen. Ældste Owen Christensen, Søster Rachel Larsen og Missionspræsidenten talte alle opmuntrende til de tilstedeværende. En Violinsolo af Broder Morten Hansen.

Guds Aand var til Stede i rigeligt Maal ved alle Konferencens Moder.

Mandag Aften afholdt Den kvindelige Hjælpeforening en vellykket Bazar. Senere paa Aftenen serveredes der Chokolade i Anledning af Søster Marie Lovendahls forestaaende Rejse til Amerika. Distriktspræsident Owen M. Christensen overrakte hende en fin Borddug med Servietter fra Kirkens Medlemmer.

N. C. H. L.

KONFERENCE I ODENSE DISTRIKT.

Foraarskonferencen i Odense Distrikt blev afholdt Sondag den 1. April. Missionspræsident Holger M. Larsen og Søster Rachel S. Larsen var besøgende.

Sondagsskolen begyndte Kl. 10,30, og et udmærket Program blev udført. Karen Margrethe Jensen læste en religiøs Historie. En Duet ved Søster Yelva Sorensen og Søster Mary Andersen. Distriktspræsident Carlos E. Andersen talte over Emnet: »Kan et Menneske bliver frelst ved Naade alene?« Sang af Gleanerpigerne. Præsident Larsen talte over: »Er Fuldmagt nødvendig for at prædike Evangeliet?«

Dagens andet Mode blev afholdt Kl. 19,30. Søster Rachel Larsen var første Taler. Dobbeltduet ved Ældste Rulon J. Hansen. Præsident Carlos E. Andersen talte over »Betydnin-

gen af Kristi Lidelse og Dod«. Blandet Kor: »Himmelske Fader«. Missionspræsidenten talte om »Han er opstanden«. Kvartet ved Arthur Nielsen.

Moderne var godt besøgt, og alle var glade over at have overværet Konferencen. R. J. H.

DEN NORSKE MISJON.

VARKONFERANSEN I TRONDHEIM

7-8-9 April.

Konferansen tok sin begyndelse lørdag aften 7de april kl. 8:15 med en aftenunderholdning arrangeret av grenens sangkor, under ledelse av distriktspresident Olaf H. Vogeler. Et meget interessant og avvekslende program, bestående av korsang, duetter, deklamasjon, violin og pianomusikk, sang av herrekvartett. Likesom der var taler av forstander Sverre Kristiansen og misjonspr. Milton H. Knudsen.

Søndag morgen kl. 9 blev præstedømmemøte avholdt, hvor misjonspresidenten omtalte prestedommet's gaver og velsignelser, samt ga belærende instruksjoner.

Søndag formiddag kl. 10 blev der avholdt offentlig møte, under ledelse av distriktspr. Olaf H. Vogeler. Følgende emner blev behandlet: »En diakons plikter« v. president Olaf H. Vogeler. »En lærers plikter« v. br. Georg Johansen. »En prests plikter« v. forstander Sverre Kristiansen. »Mine plikter som medlem av grenen« v. br. Bergsvein Aspen. Str. Vivian C. Knudsen talte over emnet: »Hvorledes er søstrene delagtig i præstedømmet«. Pres. Vogeler var tolk. Misjonspresident Milton H. Knudsen talte over emnet »Præstedømmet — Guds kraft«. Imellem talene var der sang av en herrekvartett.

Kl. 2 eftermiddag blev offentlig møte avholdt. Kirkens generalautoriteter blev foreslått til opholdelse i de Helliges tro og bonner. Følgende lokale misjonærer bar deres vidnesbyrd og omtalte erfaringer fra deres arbeide: str. Ragnhild Johansen, str. Vera Rokseth, str. Solveig Astad, str. Alvhild Vinje, str. Inga Astad og str. Ragnhild Rokseth. Likeledes talte eldste Arthur C. Ridd og misjonspres. Milton H. Knudsen.

Søndag aften kl. 7 avholdtes møte i »Trønderhallen«, hvor misjonspresident Milton H. Knudsen talte over emnet »Nebukadnesars drøm«. Str. Vivian C. Knudsen bar sitt vidnesbyrd. Der var solosang av herr. Opdahl og sang av koret.

Mandag aften havde den kvinnelige hjelpeforening arrangeret en meget hyggelig fest. Et godt program blev utført, der var servering av smørbrød og sjokolade. Missionspresident og

str. Knudsen talte til de tilstedeværende, og det samme gjorde forstander Kristiansen.

Konferansen, som i alle deler har været vellykket, har været besøkt av: 578 personer, hvorav over halvdelen fremmede.

Følgende misjonsautoriteter var tilstede: misjonspresident Milton H. Knudsen, str. Vivian C. Knudsen, presidentinne for de kvinnelige organisasjoner i misjonen, samt distriktspresident Olaf H. Vogeler og eldste Arthur C. Ridd.

AVLØSNING.

Eldstene Joseph Alton Gundersen og Samuel Francis Nelson er blitt hederlig avlost fra deres misjonsarbeide i den norske misjon. Begge har arbeidet trofast og sanddru for evangeliets forkyndelse.

Eldste Gundersen har inntatt flere ansvarsfulle stillinger: han har presideret over Trondheim og Oslo distrikt. Han har vunnet mange venner, for hvem det er en stor sorg å se ham reise.

Eldste Nelson har arbeidet i Fredrikstad, Oslo, Drammen, Stavanger og Haugesund gren. Hans venner er talrike.

Vi ber Herrens rikeste velsignelser over disse brodrene og håper, at Herren vil lonne dem stortilgen for alt, de har gjort. De seiler fra Southampton den 26de april.

M. H. Knudsen.

SANGKORKONSERT I OSLO.

I anledning av vårkonferansen avholdt Oslo grens sangkor en særdeles vellykket konsert lørdag den 14 april. Det blomstersmykkede lokale var fylt til trengsel av såvel søskende som fremmede. Koret utførte under dirigenten br. Ramm Arveseths dyktige ledelse en rekke prektige numre. Vi vil spesielt fremheve den udmerkede fremforelse av »Pilgrims-koret fra Tannhäuser«. Br. Kåre Siems klaverkonsert var helt ypperlig, og fiolinisten hr. Alf Sjøens spill var en opplevelse. Han måtte da også spille da capo til publikums applaus.

Br. Henry Larsen sang med vanlig bravur et par solo numre. Det var ikke vanskelig å merke, at br. Larsen har en stor stjerne hos søskende. Mannskoret sang 3 sange, hvorav »Old Black Joe« blev stemningsfullt utført.

Opløsningen av br. Einar Martinsen var meget god og underholdende. Han kommer sikkert til å bli benyttet oftere.

Ved konsertens slutt holdt korets formann br. Otto Gebhardt en tale for dirigenten og organisten sostr. Mary Jensen. Han takket dem for deres dyktige og interesserte arbeide i

koret og overrakte dem hver sin erindringsgave i solv. — En helt igjennem vellykket konsert. Inntekten av konserten blev av koret bevilget til kvinneforeningens arbeide. *Rex.*

OSLO DISTRIKTS VÅRKONFERANSE.

En meget godt besøkt og vellykket konsert arrangert av Oslo grens kor samlet eldstene og medlemmene av Oslo distrikt atter til vårkonferanse i Oslo den 14, 15 og 16 april. Konserten lørdag aften var en av de best likte og besøkte som nogen gang er avholdt.

Søndag morgen kl. 9 blev prestedomsmote avholdt. Misjons-president Milton H. Knudsen, som var motets taler, gav mange vidunderlige opmuntringer og gode råd til de forsamlede brodre.

Det første almindelige møte begynte kl. 10. Korte taler blev gitt av et medlem av hver grad i prestedommet. Str. Vivian C. Knudsen talte over: »Hvordan er kvinnen delaktig i prestedommet«. President Milton H. Knudsen talte over: »Prestedommet, Guds største gave til verden«.

Det annet møte blev avholdt kl. 14. Nadveren blev administrert og den resterende tid blev overlatt til Zions eldster. I den senere tid har det ikke hendt så ofte at så mange eldster har vært samlet til konferanse i Oslo. Der var tolv, som hadde arbeidet i Oslo distrikt i de siste måneder, og en, som var blitt avlost fra sitt arbeide på vestkysten. Alle eldstene bar kraftige vidnesbyrd om evangeliets guddommelighet og fortalte mange trosstyrkende hendelser fra sitt arbeide.

Et dåpsmøte blev avholdt om eftermiddagen kl. 17. Eldste Earl V. Hansen utførte ordinansen for 3 barn, Omar Høgenesen, Oslo, bekreftet av eldste Carl F. Johansen, Richard Ernst Løken, Oslo, av br. Gustav A. Eriksen, Ruth Karin Jacobsen, Fredrikstad, av distrikts-president Joseph A. Gundersen. President Gundersen holdt en kort tale om »Dåpen« og ønsket Guds velsignelse over de tre nye medlemmer i fremtiden.

Det siste konferanse-møte blev avholdt om aftenen kl. 19. President Knudsen bekjentgjorde President Joseph A. Gundersens avløsning som president over Oslo distrikt og som misjonær i den norske misjon, og eldste Samuel F. Nelsons avløsning fra sitt virke som misjonær. Eldste Nelson har arbeidet i Bergen distrikt mesteparten av sin misjon. Disse brodre uttalte sin takknemmlighet for den anledning de hadde hatt til å tjene Herren og nedba Guds velsignelser over de igjenværende misjonærer og de hellige her i Norge. President Milton H. Knudsen talte over emnet: »Hvordan kan vi kjenne Jesu Kristi Kirke«. Det var et av de best besøkte konferansmøter i misjonens historie, med ca. 400 tilstede.

Mandag morgen samlet misjonærene sig til møte i president Knudsens hjem. President og søster Knudsen, søstrene Merl og Eudora Knudsen og eldstene bar sitt vidnesbyrd og fortalte mange hendelser fra sitt liv, som hadde styrket deres vidnesbyrd og tro på evangeliet. Spørsmål vedrørende misjonærarbeidet blev behandlet, og mange gode råd gitt av pres. Knudsen. Eldstene fikk sine respektive arbeidssteder angitt: Eldste Carl F. Johansen blev innsatt til distriktpresident i pres. Gundersens sted og til å arbeide med eldste Swensen i Larvik; eldstene Earl V. Hansen og Raymond Moe i Fredrikstad; eldstene Wendell Nielsen og Wendel Christensen i Arendal; eldstene Leo M. Jacobsen og Granvill Barlow til å fortsette sitt arbeide i Drammen og Hokksund; eldstene Dean Petersen og Ramm Hansen jr. til å følge med pres. Knudsen til vestkysten for å arbeide i Bergen distrikt. Eldste Brigham J. Olsen vil arbeide i Narviks gren i Trondheims distrikt, med eldste Evan Christiansen fra Bergen.

Som en passende avslutning på en vellykket konferanse blev en fest avholdt mandag aften under Oslo grens kvinneforenings ledelse. Et meget godt program blev utført og forfriskninger servert. Anledningen blev benyttet til å takke pres. Gundersen for hans arbeide som president over Oslo distrikt og til å ønske ham lykke og velsignelse i fremtiden. Han blev overrakt flere gaver som erindring fra medlemmene og fra ungdomsforeningens centralstyre i misjonen, hvis fremgang for en stor del skyldes ham.

Alle konferanse-moter var under presidium av distriktpresident Joseph A. Gundersen og den musikalske underholdning var utført av Oslo grens kor under ledelse av br. Ramm Arveseth og med Mary Jensen som organist.

Eldste *Ramm Hansen jr.*,
Konferansesekretær.

HEROLDER.

Timothy C. Hoyt.

Det er et ansikt som er savnet
 bakom luken i en bank,
 og en sadel henger stovet
 den som for var fin og blank.
 På verket fikk en annen plassen
 efter ham som sluttet der,
 og en leiet ploier marken
 siden hjelpen floiet er.

En lærer ny skal undervise
 i skolen, neste termin,
 det er et firma nu som trenger
 et medlem god og fin.
 Og snekkeren må leie
 en annen for en job,
 som nylig var tatt vare på
 av trofaste vennen »Bob«.
 Og fårene på fjellet
 blir som før ivaretatt
 av en ny, men ærlig hyrde,
 for den gamle tok annet fatt.
 Og ved bruddet op i fjellet
 der har »jængen» fått en ny,
 og en annen giver signal
 hvergang toget går forbi.
 I handelsmandens butikk
 der er og en ny som står,
 og han, som fyrer under kjelen,
 fikk plassen der igår.

Hvorfor vek de alle disse
 fra sin stilling, virke, plan?
 ofret arbeid, hjem og komfort,
 ofret kjære, hus og land.
 De er spredte blandt nasjoner,
 bærer budskap om sin Gud,
 lærer sannhets ord til alle,
 som vil høre Herrens bud.
 Til hvert et folk de taler om
 den plan, som Gud har sendt,
 om prestedømmets makt, om dom,
 at de ved åbenbaring blev sendt ut.
 De taler fritt at himlens dør
 er åpnet blitt igjen,
 at englene nu som før
 taler med utkârne menn.
 At dette verk ei mere vil
 fra jorden tages bort,
 inntil de alle uten tvil
 forstår Hans verk er gjort.

Og fritt de bærer vidnesbyrd
 om sannheten de har,
 de hjelper alle, hver og en,
 så de fremskrittveien tar.

De lærer tro og kunnskap,
 omvendelse og dåp,
 og ordinanser de utfører
 så frelsen blir: »Sant håp«.
 De roper ut Guds sannhet stor,
 at frelses kan hver, høi og lav,
 de lærer om opstandelsen,
 om legems reisen fra sin grav.
 De fastslår denne mening
 om det, som før var sagt,
 at graven er ei hindring
 for »læren« blev dit bragt,
 at ingen nu i mørket
 behøver mer å stå,
 men om de vil mottage,
 vil »fængslets« dør oppgå.
 Ved lære, liv, eksempel,
 til lyset de leder dem,
 som ydmykt søker veiledning,
 til det rette de fører dem hen.
 De hjelper hver en ærlig,
 som trofast søker ut
 den rette vei, som leder
 dem hjem til himlens Gud.
 De velsigner hver en stamme
 og folk i hvert et land,
 de bygger op Guds rike,
 hvor rettferd styre kan.

Der er hustru og barn, som beder
 for pappa hver en dag,
 og en »kjærest«, som sig gleder
 over »ham«, som drog så glad.
 Brødre, søstre beder og strever
 for hjelp til de, som borte er,
 forældre treller tålmodig, iherdig
 stolt over sønnen, som fandtes værdig.
 Der er ærlige takkfyldte hjerter
 for budet, som de lod,
 der er store sjæle, som skrider
 frem i det ord, han bød.
 Og engleskaren sig gleder
 over lyset, som spredes ut,
 de lover at alt skal oppfyldes,
 som talet var av Gud.

Der er en god og allvis Fader,
 der en eneste loyal Sonn,
 som venter og skal overta
 det hele som sin lønn.

Oversatt av eldste *Olaf H. Vogeler*.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR MAJ MAANED.

Igen vi staar ved Herrens Bord,
 Med Jesus, vor Forløser stor.
 I Tro paa hans Forsoningsdød,
 Som ene frelser os fra Nød.

KORLEKTIER FOR MAJ MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

Esajas 29: 11—12: »Synet af det hele skal være eder som en forseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaar sig paa Skrift, og siger: Kære, læs dette; men han maa sige: Jeg kan ikke, thi den er forseglet.«

Børn over 10 Aar:

1. Samuel 18: 1: »Jonathans Sjæl blev bundet til Davids Sjæl, og Jonathan elskede ham som sin egen Sjæl.«

Børn under 10 Aar:

Mathæus 7: 12: »Altsaa, alt hvad I ville, at Menneskene skulle gøre imod eder, det skulle ogsaa I gøre mod dem.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Sidste Dages Aabenbaring angaaende Mormons Bog.
2. Tror de Sidste Dages Hellige paa Aabenbaring?

Børn over 10 Aar:

1. Fortæl om Saul.
2. Fortæl om David.
3. Er Daaben nødvendig?
4. Forklar, hvorfor vi ikke maa tage Herrens Navn forfængeligt.

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl om Jairus's Datter.
2. Fortæl om Enkens Skærv.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

6. M a j.

HYRDEN, DER BLEV KONGE.

Forkastelsen af Saul gjorde det nødvendigt for Samuel at vælge en anden Konge for Israel. Herren befalede Samuel at drage til Bethlehem og besøge Jesses Hjem, for en Konge var blevet udvalgt mellem hans Sønner. Samuel udtrykte Frygt for, at dersom Saul hørte om hans Ærinde, vilde han slaa ham ihjel. Herren fortalte ham, at han ikke behøvede at lade nogen vide, at han skulde salve en ny Konge.

Samuel gik øjeblikkelig hen til Jesses Hus, som var en fremtrædende Borger i Byen, og han helliggjorde Faderen og hans Sønner og kaldte dem til Ofringen. Ved Helliggørelse mentes visse ceremonielle Krav saadan som at vaske Hoved, Hænder og Fodder.

Saa bad Profeten Jesse om at lade sine Sønner passere forbi ham. Eliab, der var den ældste, kom først. Han var i Besiddelse af et glimrende Væsen, var høj og smuk; han saa uden Tvivl ud, som man ventede, en Konge skulde se ud. Samuel var parat til at salve ham endog uden at se de andre, og han maa være blevet højlig overrasket, da Herren standsede ham med disse Ord: Se ikke til hans Anseelse eller til hans høje Vækst; thi jeg har forkastet ham; thi jeg agter ikke det, som et Menneske ser paa; thi et Menneske ser det, som er for Øjnene, men Herren ser til Hjertet.«

Derefter passerede Jesses syv Sønner forbi Samuel, og i hvert Tilfælde forkastede Herren dem. Det var alle pæne unge Mænd. De kunde sikkert alle have bestaaet en fysisk Prove. Maaske havde de Egenskaber til at lede og styre, men de manglede alle noget, som Herren krævede. Til sidst spurgte Samuel, om det var alle Sønnerne i Familien. Der blev svaret, at der var endnu en, som passede Faarene. Faderen havde aabenbart ikke troet, at det havde været nødvendigt at kalde ham ind. Samuel sagde: »Send hen og lad ham hente, thi vi sætte os ikke til Bords, før han kommer hid.«

Derfor sendte Jesse Bud efter sin yngste Son, hvis Navn var David. Da han kom, var han ogsaa af et slaaende Udseende. Det var sandelig nogle vidunderlige Dreng, den Jesse havde. Men denne Dreng havde noget, som de andre ikke havde. Det er blevet fortalt os, at »han var rodmosset med dejlige Øjne og skøn af Anseelse«. Ikke saa snart havde han vist sig, forend Herren sagde: »Staa op, salv ham, thi

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke

Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:

Holger M. Larsen

Redaktionssekretær og Translatør:

Orson B. West

»NOGEN UENIGHED BLANDT MEDLEMMERNE.«

En Ældste rapporterede for nyligt til sin Missionspræsident, at i det Dristrikt, han repræsenterede, fandtes »en Del Uenighed blandt Medlemmerne«. Det samme er lejlighedsvis blevet sagt om andre Grene. Naturligvis véd alle Sidste Dages Hellige, at Stridigheder blandt Kirkens Medlemmer eller blandt Mennesker i Almindelighed ikke er Udtryk for en kærlighedsfyldt Aand eller god Vilje. Det er derfor unyttigt at sige, at disse Ting ikke burde forefindes.

Erfaringen viser, at Strid og Uenighed blandt Medlemmerne i en Gren lægger Hindringer i Vejen for Grenens Fremgang og kan endog undertiden midlertidigt helt ødelægge den. Kan et Menneske være virkeligt omvendt, der lader sig inddrage i Stridigheder og Disputer? Kan nogen være en sand Omvendt og vide sig at være skyldig i noget, som kan skade Grenen og dens Medlemmer, eller som tenderer i Retning af at bringe Vanære over Kirke? Den Aand, der behersker denne Kirkes Overhoved, Jesus Kristus, er Kærlighedens Aand. Satan véd det, og alle Kirkens Medlemmer burde vide det. Og Satan véd ogsaa meget godt, at om han kan afstedkomme Ulykker eller paa anden Maade svække den Kærlighed, som alle Medlemmer bør have for hinanden, da sætter han en Stopper for Herrens Værks Fremgang.

Medlemmer af Kirken, hvorfor tillader I eder selv at være Redskaber i den ondes Hænder i hans ondskabsfulde Forsøg paa at ødelægge det Værk, som I paastaar at elske? Vi taler meget tydeligt nu, for der gives Tilfælde, hvor det at tale tydeligt og klart er nødvendigt. I ledtes i Daabens Vande, efter at I havde udvist Omvendelse fra eders Synder, en Bortvenden fra og en Overvindelse af det onde og daarlige Vaner. Var I oprigtige i eders Omvendelse? Om nogen af jer ikke var oprigtige, havde I ikke den vidunderlige Følelse, da I ved Haandspaalæggelse blev bekræftet som Medlemmer af Kirken. Herren kendte eders Hjerte, og den Helligaand blev næg-

tet eder. Men om I virkelig var omvendt og I nu i eders Svaghed deltager i den fejlfindende Aand eller i at tale ondt eller om I af nogen anden Grund skulde have mistet Kærlighedens Aand for eders Brødre og Søstre, da er I i stor Fare for at blive Apostater. I trænger da meget stærkt til Omvendelse.

Om nogen af eders Brødre har saaret eder eller paa nogen Maade skadet eder eller gjort eder Uret, saa gør I en anden Uret, naar I gør Gengæld eller tillader Bitterhed eller daarligere Følelser at faa Indpas hos eder. Men med Tilgivelsens Aand burde I gaa til den Part, der har gjort eder Uret, og venligt fortælle ham eller hende, hvad han eller hun har gjort, og prøve paa at ordne Sagen med ham. »Og fremfor alt, iforer eder Kærlighedens Baand som med en Kaabe, som er Fuldkommenhedens og Fredens Baand.« (Pagtens Bog 88: 125). Om I ikke selv kan ordne Sagen paa tilfredsstillende Maade, saa maa I gaa til Grenspræsidenten og bede ham om at hjælpe eder. Men i intet Tilfælde er I berettiget til at forvolde Stridigheder. Paa den anden Side kræves det af eder, at I skal tilgive den, der har forurettet eder, thi saaledes lærte Mesteren.

Vi har hørt om Undersøgere af Evangeliet, som har overværet et Nadvermode en Gang uden at komme igen. De blev saa ubehageligt berørt af den Bagtalen og Mangel paa Enighed og Kærlighed, som de blev Vidne til, at de forlod Modesalen overbeviste om, at Medlemmerne ikke tilhørte Kristi Kirke, for ellers vilde den Kærlighed, han forkyndte, udvises blandt dem. Brødre og Søstre, vi henleder eders Opmærksomhed paa disse Ting i Haabet om, at hver og en af eder fuldt ud vil opfylde de Pligter, I paatog eder ved at slutte eder til Kirken — Pligten til at opføre eder saaledes, at eders Handlinger skulde blive den gode Frugt, hvorved et godt Træ bedømmes. Gode Gerninger prædiker Evangeliet mere effektivt end smukke Ord fra uværdige Læber. Lad eders Hjerter og Tanker være rene, udvis i rigt Maal Barmhjertighedens og Kærlighedens vidunderlige Aand overfor alle, saa at Fred, Enighed og harmonisk Samarbejde maa eksistere blandt Medlemmerne i hver Gren. Saa vil den store Glæde, der bliver enhver til Del, der fuldt og helt efterlever Kristi Evangelium, blive den herlige Belønning til den levende Guds sande Hellige. En Fredens, Overbærenhedens, Hjælpsomhedens og broderlig Kærligheds Aand karakteriserer altid en Sidste Dages Hellig.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 179.)

han er det.« Bedre end hans gode Udseende var hans Hjerte. Gud saa det og udvalgte ham til Forer for Israels Folk.

Vi kan maaske synes, at det var mærkeligt, at en Hyrde skulde udvælges til en saa ansvarsfuld Stilling. Men det at passe paa Faar i de Dage var en vigtig Beskæftigelse og krævede stor Dygtighed og meget Ansvar. Hyrden maatte beskytte sine Faar ikke alene mod Rovere, men ogsaa mod vilde Dyr. Dette viste hans Mod og Frygtloshed. David blev Gang paa Gang kaldt en Mand efter Guds Hjerte. Han gjorde Fejlgreb som alle andre Mennesker, men han havde altid Hjertet paa rette Sted.

Spørgsmaal.

1. Hvor er Bethlehem? Hvorfor blev Samuel sendt derhen?
2. Fortæl om Samuels Besøg til Jesses Hus.
3. Hvorledes blev David kaldet?
4. Hvad kan I sige om en Hyrde i de Dage? Paa hvilken Maade er Bestillingen forskellig fra den i Dag? Hvorfor?
5. Hvilken Slags Forerskab kræver Gud?
6. Hvad menes der med »en Mand efter Guds Hjerte«?
7. Beskriv Davids Udseende.
8. Hvad ellers véd I om David?
9. Hvad lærer vi af denne Lektie?

13. M a j.
Aaben Søndag.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

6. M a j.

BJERGPRÆDIKENEN.

(2. Del.)

Tekst: Mathæus 6, 7.

Lad os igen tænke paa Jesus, da han talte til Folket paa Bjerget. Der var Hundreder af Mennesker, der lyttede til ham. De var kommet fra Øst, fra Vest, Nord og Syd. De hungrede efter at høre noget angaaende Gud. Vi husker, at Jesus blandt andet sagde: »Salige er de rene af Hjertet, thi de skal se Gud.« »Salige er de, der stifte Fred, for de skal kaldes Guds Børn.« Jesus fortalte dem en anden Sandhed, »Den gyldne Regel«. Folk havde ikke hørt noget om den før. Véd I, hvad den siger? Jesus forklarede den paa denne Maade: »Hvad I vil, at Menneskene skulde gøre mod eder, det skulde I ogsaa gøre mod dem.«

Før Jesus begyndte at fortælle Bjergprædikenen, tilbragte han Natten i Bon. Han ønskede saa meget at fortælle de rigtige Sandheder, at han bad sin Fader om at hjælpe sig til netop at sige dem saaledes. Han vidste, hvor meget det hjælper Folk at bede, derfor gav han Folket en Mønsterbon. Den kaldes »Herrens Bon«, og den lyder saaledes: »Fader vor, du som er i Himlene, helliget vorde dit Navn, komme dit Rige; ske din Vilje, som i Himmelen saaledes ogsaa paa Jorden; giv os i Dag vort daglige Brød; og forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere; og led os ikke i Fristelse, men fri os fra det onde; thi dit er Riget, Magten og Æren i Evighed. Amen.«

I den samme Tale sagde Jesus en anden interessant Ting for Born. Han sagde, at de maatte arbejde saa vel som bede. »Ikke enhver, som siger Herre, Herre, skal indkomme i Guds Rige, men den, som gør min Faders Vilje, som er i Himlene.« Kloge og vise Mennesker beder til Gud om hans Hjælp. Jesus sagde, at de Mennesker, der horte hans Ord og gjorde, som han sagde, var kloge og vise. De var som Manden, der byggede sit Hus paa en Klippe. Og Regnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og slog mod dette Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa Klippen.« Han sagde ogsaa, at de Mennesker, som horte hans Ord og glemte at gøre derefter, skal lignedes ved en Daare, som byggede sit Hus paa Sandet, og Skylregnen faldt, og Floderne kom, og Vindene blæste og stodte mod dette Hus, og det faldt, og dets Fald var stort.«

13. M a j.

DEN GODE SÆD.

Tekst: Mathæus 13: 1—23; Markus 4: 1—20; Lukas 8: 1—15.

Da Jesus kom til Jorden, kom han for at fortælle alle Mennesker en vidunderlig Hemmelighed. Hans Hemmelighed var at fortælle Folk, hvorledes de skulde blive lykkelige, og hvorledes de skulde finde Vej tilbage til Gud. En Dag, da Jesus talte til Menneskene, fortalte han dem følgende Historie:

Der var engang en Sædemand, som gik ud for at saa. Det, der blev saaet, faldt paa forskellig Grund. Noget faldt ved Vejen, og Fuglene kom og aad det op. Og noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord. Men da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. Og noget faldt iblandt Torne; og Tornene voksede op og

kvalte det. Noget faldt i god Jord og bar Frugt, noget hundrede, noget tresindstyve, noget tredive Fold.

Da Jesus var færdig med denne lille Fortælling, sagde han til alle, der ønskede at forstaa den, om at aabne deres Øren for at høre, hvad Historien fortalte dem. Hans Disciple undrede sig over, hvorfor han talte til Folket i Lignelser, i Historier. Derfor fortalte han dem, hvad Historien betød. Sædemanden er den Person, der giver Guds Ord til Folket. (I denne Historie var Jesus Sædemanden. I vort Liv er vore Lærere eller Forældre Sædemand). Den onde er Fuglen, der kommer og tager Sæden, saa at der ikke kan gro en lille Plante. Folk, som hører det gode Ord, holder af det og begynder at bruge det, er de, der bygger paa Klippegrund. De lader andre sige til sig: »Gør det ikke paa den Maade, hvad Nytte er det til?« De er ikke stærke nok til at sige: Ja, jeg holder af at gøre gode Ting.« Derfor tørrer deres lille Plante op.

Der er andre, som elsker at høre gode Ting, men de har meget travlt. Der er saa mange Biografstykker og saa megen Morskab, at de ikke har Tid til at gøre, som Jesus ønsker, at de skulde gøre. Det er de Mennesker, som har en Jordbund med Torne i.

Saa er der andre, der elsker at høre Guds Ord. De lytter med vidt aabne Øren og gør, hvad Herren ønsker, at de skulde gøre. De har den gode Jordbund. Deres smaa Planter vokser og vokser, indtil deres Liv er fuldt, hundrede Gange, af Lykke og Solskin.

Jeg gad vide, hvilken Slags Jordbund, du har for dine smaa Planter?

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson*.

Oversat af *John S. Hansen*.

(Fortsat.)

—
V.

»Mon to gaa tilsammen, uden naar de have truffet Aftale. — Amos 3: 3.

Det var næsten Middag, da Signe Dahl sprang ned fra Giggen og med sin Byldt under Armen løb ned ad Bakkeskraaning og ind i Skoven, langs en godt nedtraadt Fodsti. Dette var en Genvej hjem. Hans havde kun lidt Fornøjelse af hendes Selskab under Køreturen, og selv nu, da hun var

alene i Skoven, vilde det alvorlige Udtryk i hendes Ansigt ikke forsvinde. En ti Minutters Gang bragte hende til Toppen af en Høj, og langsomt og i dybe Tanker gik hun ned ad dens modsatte Side. Nu var hun ikke langt fra Hjemmet og besjælet af en ubevidst Frygt for, hvad Modtagelse hun vilde faa, blev hendes Skridt langsommere. Dertil kom, at hun som Regel altid kunde fordrive Tiden alene, thi hun fandt altid nye Undere i Omgivelsernes uudtømmelige Skønhed.

Signe kastede sig paa den græsklædte Bakkeskraaning, og dette er det Billede, der oprulledes for hende: Lige foran hende den grønne Mark, der strakte sig ned til Søen, hvis Vande tabte sig i det Fjerne mellem Klippernes Smaasoer og granbevoksede Fjelde. Langt borte imod Nord kunde hun her og der skimte Vandfladen som smaa, skinnende Punkter, medens de høje Fjelde mod Syd syntes at trække sig sammen og kun lade saa megen Plads aaben, at Søen kunde faa Afløb for sit Vand, der over Sten og Klippeskær styrtede ned i en anden lavere liggende Dal. Paa den modsatte Kyst, fem Mile borte, stod nogle enkelte røde Bønderhuse, der traadte tydeligt frem paa den mørkegrønne Baggrund — alt det øvrige var Klipper og Skov. Himlen var bedækket med bløde, hvide Skyer, der lignede Uld, og ikke en Vind forstyrrede Søens stille, blanke Flade. Signe stirrede over mod en stenet Klippeø ude i Vandet foran sig. Kun Taget af et enligt Hus kunde ses, men der kom ingen Røg op af dets Skorsten. Det var Stedet, hvor Signe var født, og hvor hun havde boet Størsteparten af de 18 Aar, som nu var hendes Alder. Hun gik ned til Søen og satte sig paa en Sten, der laa lige ved Vandet. Hun tog en Bog ud af sin Byldt og begyndte at læse; men Teksten blev snart langs Kanten forsynet med smaa Tegninger og Billeder af Klipper og Landskaber, og tilsidst maatte baade Læsning og Tegning opgives, thi Billeder af en anden Art fyldte hendes Sind, og de maatte overvejes.

Hr. Bogstad havde jo virkelig friet til hende — den rige og fornemme Hr. Bogstad, og hun, en ubetydelig Bondepige, havde sagt nej og var løbet bort fra ham. Signe Dahl, sagde hun til sig selv, er du ikke det dumteste Pigebarn i Verden? Han er Ejer af Landet her i Miles Omkreds. Fjældene med deres rige Udbytte af Tømmer, Elvene med deres Fisk, og selv Øen derude i Vandet er hans. At blive Herskerinde over alt dette — aa, hvilken Fristelse. Om hun blot kunde synes om ham, men det gjorde hun ikke. Hun kunde ikke forklare sig Grunden, men hun vidste, at hun ikke kunde blive hans Hustru.

Hvorledes kunde en saadan Mand i Grunden komme til at holde af hende? Var hun da virkelig saa smuk at se til?

Signe saa ned i det stille, dybe Vand og betragtede sit Billede, medens hun atter og atter gentog dette Spørgsmaal for sig selv. Der! Hendes Ansigt, i det mindste, var kun et lille, almindeligt, rodkindet et, ligesom saa mange andre. Hendes Øjne havde den sædvanlige blaa Farve. Hendes Haar — aa ja, det var maaske en Smule mere blankt og krollet end de fleste andre Pigers, men — plask! en Sten forvandlede hendes Spejl til en forvirret Mængde af ringformede Bolger. Signe saa forskrækket op. Der stod Hagbert halvt skjult bag en Busk.

»O, jeg har set dig,« raabte hun.

Han kom nu leende ned til Vandet.

»Nej,« sagde han, »saa forfængelig troede jeg dog ikke, at du var.«

»Kan man ikke staa og se paa Stenene og Fiskene i Vandet uden at blive kaldt forfængelig?« spurgte hun, idet hun smilende søgte at overvinde sin Forlegenhed. »Sig mig; Hagbert, er din Baad her i Nærheden?«

»Ja, lige her nede ved den nordre Landgangsbro.«

»Aa, det var storartet. Jeg tænkte, at jeg vilde komme til at vente med at komme hjem, til Fa'r kom i Aften. Du vil nok ro mig over, vil du ikke?«

»Jo selvfølgelig; men jeg troede, at du var taget op til Sæteren for mindst at blive der en Uge.«

»Ja, men — men jeg er kommen hjem igen, som du ser.«

»Ja, jeg ser det nok,« sagde han og saa nysgerrigt paa hende. Han havde ogsaa set Hr. Bogstad begive sig op i Bjergene for to Dage siden og havde sine egne Tanker derom.

Hagbert hentede Baaden, tog Pigen ombord og hans stærke Arme bragte snart det lette Fartøj over til den anden Side.

»Tusinde Tak, Hagbert,« sagde hun, da hun sprang ud og derefter klatrede op ad den stejle Sti, hvorfra hun kunde se ham ro tilbage. Han var en stærk, velbygget Fyr, en fattig Fisker, men alligevel syntes hun at være bedre tilpas i hans Selskab end i Hr. Bogstads.

Signe fandt ingen hjemme. Hendes Moder og Børnene var uden Tvivl taget over til Skoven for at plukke Blaabær. Hun gik derfor ud i Haven for at fortsætte sin Læsning. Hun blev snart saa fordybet i sin Bog, at hun ikke saa Moderens forbavsede Udtryk, da hun og Børnene kom hjem med Kurvene fyldte med Bær.

»Men Signe dog, er det dig? Hvad er der i Vejen?« udbrod hendes Moder.

»Slet intet, Mor'; jeg kunde blot ikke holde ud at være der oppe længere.« Det var al den Forklaring, som hendes Moder kunde faa ud af hende, men det blev anderledes, da Faderen

kom hjem senere paa Aftenen. Han var træt og ikke i det bedste Humor. Fra Hans havde han faaet noget at vide, som irriterede ham, og Signe lagde straks Mærke til, at hendes Hæmmelighed ikke længere helt var hendes egen. Hun var bange for sin Fader.

»Signe,« sagde han, efter at de havde spist til Aften. »Jeg kan saa omtrent gætte mig til, hvorfor du kom hjem saa snart. Jeg havde en Samtale med Hr. Bogstad, før han red op til Sæteren.«

Den unge Piges Hjerte bankede voldsomt, men hun sagde intet.

»Talte han til dig om — hvorfor lob du din Vej fra ham?«

»Fa'r, du véd, at jeg ikke kan lide Hr. Bogstad. Jeg kan ikke sige, hvorfor det er, han er venlig og alt saadant noget, men jeg kan alligevel ikke lide ham.«

»Du har nogle højst urimelige Ideer!« udbrod Faderen, idet han stod stille foran hende efter utaalmodigt at have gaaet frem og tilbage i Værelset. »Han, den fine Herre, Ejer af en stor Formue. Du véd ikke, hvad du gør, naar du bærer dig saaledes ad. Kan du ikke se, at vi er fattige, at din Fader slider sig fordærvet for at skaffe Foden til jer alle? Hvis du vilde behandle ham, som du burde, kunde vi komme ud af dette Hundeliv og bort fra denne stenede Klippeø til noget Land med virkelig Jord i Stedet for Sten. Vor Fremtid vilde være sikret. Kan du ikke indse dette, Signe? O, din lille Tosse, at lobe bort fra en saadan Mand. Véd du ikke, at han ejer os alle, saa at sige?«

»Nej, Fa'r, det gør han ikke.«

»Det Brød, du spiser, og Vandet, du drikker, kommer fra hans Ejendom.«

»Sandt nok, men derfor ejer han ikke os alle. Han ejer ikke mig og vil heller aldrig, saalænge mine Følelser er som nu, og saalænge der er andet Land og andet Vand og anden Luft, som han ikke kan gøre Fordring paa at eje.«

Det var en dristig Tale, men det var, ligesom noget tilskynkede hende til at sige det. Hendes Viljestyrke var vakt. Moderen kom for at blande sig i Striden, thi hun kendte Fader og Datter og vidste, hvad det vilde lede til.

»Jeg siger dig, Signe, jeg vil ikke have mere af dette Ska-beri. Du skal komme til at gøre, hvad jeg vil have dig til, forstaar du!«

Signe rejste sig for at gaa, men hendes Fader holdt hende tilbage med Magt.

»Sæt dig ned og hor, hvad jeg siger,« sagde han.

Pigen begyndte at græde, hvilket gav Moderen Lejlighed til at sige: »Lad hende blot gaa, Fa'r; du véd jo, at det ikke

kan nytte noget at tale til hende nu. Lad hende gaa ud og malke Koen. Det er ved at blive sent.»

Saaledes slap Signe bort og gik med sin Spand ud i den lille Stald, hvor Koen havde ventet i over en Time paa at blive malket. Men Signe var meget længe om at malke den Aften.

VI.

»Gak ud af dit Land og fra din Slægt og af din Faders Hus til det Land, som jeg vil vise dig.« —
1. Moseb. 12: 1.

Signe Dahl sad i en lille Kupé i Jernbanetoget, der dampede afsted med hende til Kristiania. Hun var den eneste Rejsende i Kupéen, som hun havde ganske for sig selv. Hendes store Haandkuffert var anbragt paa det modsatte Sæde. Gennem det aabne Vindue saa hun ud paa det skiftende Landskab, hvor granklædte Fjælde, Søer og grønne Enge vekslede mellem hinanden. For en Time siden havde hun bestegnet Toget i Holmen, den Station, der laa Nordal nærmest. Tidligt om Morgenen havde hun med taarefyldte Øjne kysset dem alle Farvel og havde begyndt sin Rejse til de Undertryktes Fristed, det fjerne Amerika. Hun og hendes Moder havde planlagt denne Rejse, og hendes Fader havde tilsidst givet sin Tilladelse. Det var altsammen en Følge af Hr. Bogstads vedholdende Opmærksomheder mod Familien paa den lille Ø derude i Soen.

Træt af at betragte Landskabet tog Signe et Brev frem fra en lille Byldt. Det var blevet hende overrakt samme Morgen af Postmesteren i Nordal, da hun kørte forbi, og var fra Hr. Bogstad, som var paa Rejse i den nordlige Del af Landet sammen med et Selskab Turister. Hun aabnede det og læste:

»Jeg skrev et Brev til dig for en Uge siden, hvori jeg beskrev vor Rejse og Oplevelser. Jeg haaber, at du har modtaget det. Du véd, at jeg ikke har Øje for Naturskønhederne, men jeg beskrev dem saa godt, jeg kunde. Du skulde blot have været med og set det altsammen selv.

»Nu skriver jeg igen, kære Veninde, fordi jeg hjemmefra har hørt et Rygte om, at du skal rejse til Amerika. Det forbyrser mig meget, hvis det er sandt. Kære Signe, rejs ikke. Vent i det mindste, til jeg kan se dig igen, for jeg har noget at sige dig, enten du rejser eller bliver. Jeg kommer hjem saa hurtigt, som Damperen vil bringe mig der. Kære, løb ikke bort paa denne Maade. Hvorfor skulde du? Det spørger jeg

mig selv. Men nok derom, det er kun et Rygte. Du rejser ikke, og jeg vil se dig igen om nogle faa Dage, og saa vil jeg fortælle dig om, hvorledes den øvrige Del af Turen forløb.«

Et Smil viste sig paa Signes Anligt, men det forandrede sig snart til et mere alvorligt Udtryk. Hvad var hun, at hun skulde foraarsage al denne Forstyrrelse i en saadan Mands Liv som Hr. Bogstads? At han mente det alvorligt, var hun sikker paa. Alligevel rejste hun nu sin Vej fra ham. Han vilde aldrig mere faa hende at se. Hvor skuffet han vilde blive! Hun kunde se ham køre fra Stationen, stige af ved Færgen og springe ned i den lille Baad, der hurtigt vilde fore ham over til Øen. Han klatrer op ad den stejle Skraaning, og lille Hakon løber ned for at møde ham, hvorfor han belønnes med den sædvanlige Pose Sukkergodt. Maaske han naar op til Huset, før han faar det at vide. Og saa —?

Sikkert er det, at Smilet har forvandlet sig til en Taare, thi Signe tørrer en saadan bort fra Kinden.

Mange underlige Tanker og Indtryk fyldte Signes Sind den Dag, der var den første af hendes Rejse. Landskabet, Opholdet ved Stationerne, Folks Kommen og Gaaen, Hr. Bogstads Brev, Familien der hjemme, den uvisse Fremtid — alt dette syntes at blande sig sammen til en eneste Tankerække, der ikke ophørte, før Toget kørte ind foran den glasoverdækkede Perron i Kristiania.

Med et fast Tag i Haandtaget paa sin Rejsetaske banede hun sig Vej gennem Menneskemyldret og den uvante Støj og Travlhed og naaede at faa sig anbragt i en Droske, der snart satte hende af ved det lille Hotel, hvor hun skulde bo.

Paa Dampskibskontoret fik hun at vide, at Damperen ikke skulde sejle før om tre Dage. Signe besluttede derfor at se saa meget af Byen, som hun kunde. Dette var hendes første Besøg i Hovedstaden og rimeligvis ogsaa det sidste. Hun vilde udnytte Tiden paa bedste Maade. Hun havde ingen Bekendte i Byen, men dette hindrede hende ikke fra at gaa ud alene. Dagen efter sin Ankomst, besøgte hun om Eftermiddagen Byens Kunstmuseum, og det blev Enden paa hendes Omstrejfen efter Seværdigheder. Hun opholdt sig saa længe mellem de store Mestres Kunstværker og de smukke Marmorstatuer — de første, hun havde set — at Opsynsmanden til sidst mindede hende om, at det var Lukketid.

Da hun den Aften kom tilbage til Hotellet, sagde Værtinden til hende, at der havde været en Herre i Løbet af Dagen, som havde spurgt efter hende. Hvem kunde det være? Værinden beskrev hans Udseende, og da vidste Signe, at det var Hr. Bogstad. Han havde sagt, at han vilde komme igen den samme Aften.

Signe var bekymret. Hvad skulde hun gøre? Han var fulgt efter hende, men de maatte ikke mødes. Det vilde ikke være til nogen Nytte. Damperen skulde afsejle Dagen efter, og hun besluttede at gaa ombord samme Aften. Hun tilkaldte en Vogn og blev kørt ned til Havnen. Jo, hun kunde godt komme ombord, sagde Hovmesteren, og hun gjorde sig det bekvemt for Natten.

Blandt de mange Mennesker, der kom for at se Skibet sejle, troede Signe at have faaet Øje paa Hr. Bogstad, der søgte at trænge sig frem gennem Trængslen for at naa hen til Skibet. Men han kom for sent. Den tredie Klokke lød, og Landgangsbroen blev taget ned samtidig med, at Skibet begyndte at fjerne sig fra Bolværket. Signe havde skjult sig bag Passagererne, der stod langs Rælingen, men nu pressede hun sig frem og viftede med sit Lømmetørklæde ligesom de andre.

Farvel til Norge, farvel til Hjem og Fædreland. Hendes Hjerte var fuldt. Hun blev paa Dækket hele den Dag. Hun havde ingen Lyst til at spise, og det overfyldte Agterdæk havde intet tillukkende ved sig. Hun blev altsaa siddende optaget af sine egne Tanker, medens Skibet gled ud af den smukke Kristianiafjord.

Tidligt næste Morgen lagde Skibet til ved Kristianssand, og nogle Timer senere skjultes det sidste Glimt af Norges Klippekystr bag Nordsoens Bolger.

Alt gik godt den første Uge. Signe havde ikke mærket noget til Søsye endnu, men nu saa det ud til, at en Storm var i Anmarch. Sofolkene havde travlt med at surre alting fast, og et dybt og ildevarslende Mørke lagde sig om Skibet, medens skummende Bolger skyllede hen over Dækket.

Signe naaede vaklende ned til det daarligt oplyste 3die Klasses Kahytsrum. Storsteparten af de rejsende Emigranter var krøbne op i deres Køjer, hvor de rullede frem og tilbage, eftersom Skibet gyngede. Signe sad og talte med en dansk Pige, der ligesom hende selv holdt sig fast ved en Stolpe.

»Jeg har ikke Lyst til at gaa i Seng,« sagde Pigen.

»Heller ikke jeg. Hvilket Vejr det dog er.«

»Tror De, at vi vil naa over i god Behold?«

»Ja, selvfølgelig vil vi naa over,« svarede Signe. »De maa ikke blive bange, fordi det stormer lidt.«

»Jeg prøver paa ikke at være bange, men jeg er saadan en Kryster.«

»Tænk paa noget mere fornojeligt,« foreslog den anden. »Husk paa, hvor De skal hen, og hvem De er paa Vejen over til.«

Den unge Pige fra Danmark havde betroet Signe, at hun skulde over til sin Kæreste i Amerika.

Hun prøvede paa at smile, medens Signe fortsatte: »Hvilken Forskel der er paa os. Jeg er løben bort, og De rejser for at møde —«

Bums! Et voldsomt Stod rystede Skibet fra Ende til anden, og næsten samtidigt gik Maskineriet i Staa. Derefter hortes hastige Fodtrin paa Dækket samt Baadsmandens skarpe Fløjte blandet med Lyden af Kaptajnens Kommandoraab. De Rejsende var snart i en frygtelig Panik. De, der stormede op ad Trapperne, blev standsede af de lukkede Døre og tvungne til at blive, hvor de var. Kvinder skreg og bad og blev hysteriske. Omsider kom Hovmesteren ind til dem med den Underretning, at der ikke var nogen Fare paa Færde, og lidt efter lidt blev der igen roligt. Det blev derefter oplyst, at de havde kollideret med et andet Skib. Forstavnen havde lidt en Del Skade, men ikke nok til at forhindre Skibet i at fortsætte Rejsen. Der var alligevel meget faa, der sov den Nat, og da det blev Morgen med klart og dejligt Vejr, skyndte man sig op i den friske Luft.

Anden Klasse havde deres Kahytter forude. Tre af Passagererne var blevne dræbte og et større Antal kommet tilskade.

Hvis Signe ikke havde været saa fattig eller havde nægtet at modtage Hjælp fra Hr. Bogstad, vilde hun ogsaa kunne have rejst paa anden Klasse. Men nu kunde hun takke Gud for, at hun var fattig og — selvstændig!

I Løbet af endnu en Uge landede de i New York, og hver især drog sin egen Vej. Signe Dahl tog med det første Tog til Chikago.

VII.

»Herren gav, og Herren tog.« —
Job. 1: 21.

Nyheden overraskede hele den lille Kobstad Willowby fra hans Velærværdighed Borgmesteren til den sidst ankomne Beboer. Jernbaneselskabet havde fundet en kortere Rute til sin nordlige Hovedlinie og havde besluttet at flytte eller i hvert Fald for nogen Tid at ophøre med at benytte Banelinien, der gik igennem Dalen. Den planlagte Genvej vilde forkorte Strækningen henved 50 Mile og befri den for flere bratte Stigninger, men vilde have til Følge, at Byen kom til at ligge 25 Mile fra Jernbanen. Alle var enige om, at det vilde

blive et meget føleligt Savn, en Ulykke for Stedet. Alle Henvendelser og Forslag fra Beboerne til Jernbaneselskabet var aldeles frugtesløse.

Befolkningens værste Forudanelser gik i Opfyldelse. Efter at denne Forandring havde fundet Sted, syntes den tidligere saa blomstrende By at sygne hen. Dens Handelsliv ophorte næsten helt. Bygningsspekulanten skyndte sig at faa lagt Tag over sine endnu ufærdige Huse og lod dem staa uden at gøre mere ved dem. Landmanden er bedre stillet under saadanne Forhold. Hans Marker vil givet det samme Hostudbytte og Produkter, uanset om Aktier og Byggeforetagender stiger eller falder i Værdi.

Raadmand Rupert Ames havde taget ivrig Del i Byraadets usædvanligt lange Møder; dette tilligemed andre Forretninger holdt ham borte fra Hjemmet en Uge. Det var den Forklaring, han gav sin Moder, da han tilsidst kom hjem.

»Rupert,« sagde hun til ham, »du maa ikke tage dig det saa nær. Jeg kan se, at du er syg — du er jo bleg som Doden nu. Er der noget i Vejen?«

Rupert satte sig paa Sofaen og støttede sit Hoved i sine Hænder, idet han stirrede ind i Ilden. Han var bleg og forgræmmet.

»Ja Mo'r, der er noget i Vejen; men jeg kan ikke sige dig, hvad det er — jeg kan ikke sige det.«

Moderen satte sig ved Siden af ham. »Rupert, hvad er det, er du syg?«

»Nej, Mo'r, jeg er ikke syg — undtagen i Hjertet.« Han lagde sin Arm om hendes Hals, og med Hovedet hvilende paa hendes Skulder begyndte han at hulke.

Det var mange Aar siden, at hun havde set sin Dreng fælde Taarer.

INDHOLD:

Moders Dag	193	Søndagsskolen	202
Den Danske Mission	194	Lektier for Børneklasser ..	203
Den Norske Misjon	196	Redaktionelt	204
Herolder	199	Kronet med Herlighed.....	208

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.